

VERTEC.

Izhaja
1. dné v
mesece
in stoji
za vse
leto po
pošti
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
Brez
pošte:
za vse
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.

Naroč-
nina naj
se na-
prej pla-
čuje in
pošilja
ured-
ništvu v
špi-
talskih
ulicah
hš. št.
273
v Ljub-
ljani.
(Lai-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 8.

V Ljubljani 1. avgusta 1875.

Leto V.

PREČESTITEMU, PREVZVIŠENEMU

Gospodu, Gospodu

Dr. Ivanu Zl. Pogačarju,

bivšemu stolnemu proštu itd., itd.,

novemu

Knezoškofu ljubljanskemu.

Pétja, orgel se glašénje
Povzdiguje iz dolin,
In razléga se zvonjénje
Iz stolpów vseh do višin;
Zlatozáрно solnce svéti
Rôdnej zemlji v žárnem létu.

Od povsód ljudjé veselí,
Zbirajóči se, hité,
Ker v Očeta so prejéli
Njega, ki ga vsi česté;
Na ljubezni naglem krili
K Njemu vsako serce silí.

„Vertec!“ ti natergaj tudí
Krasnih poljskih cvétov zdaj;
Vénčati se ne zamúdi,
Ko je vsak ovénčan kráj,
Da z glasóvi občne slave
Svoje združiš ti pozdrave!

Vi, otroci! priskakájte
Semkaj v „Vertec“ svoj cvetan,
In pazljivo poslušájte:
Sláven je denášnji dan!
Oča bode vas pozdrávilaj,
Ljubeznívo blagoslávľaj.

Oča vzvišene modrósti,
Ki otroke rad ima,
Ker si k dúševnej krepósti
Dar pridružil je sercá,
Ktero vedno mu je vneto
Za mladíne srečo svéto.

Védite, vsa domovina
Nanj ozíra se željno,
Kakor mati, ki je v sina
Stávila svoj up zvestó;
Serce jej ponós dvígúje,
Ker ga Svôjca imenúje.

Evo, vénci so spletní,
Vsak ubožen, prost se zdí,
A beršlinov list zeléni
Mnogo jim obéta dníj;
Tudi cvetje vmes rudeče
Znák ljubezni je goreče.

Vže se Dragi približuje,
V slavi svojeji svítili knez,
Zánj molítev se dviguje
Nam iz serca do nebés,
Da bi ga ohranil Večni
Dolgo svojeji črédi srečni!

Pot, otroci! potrosite
Z blagovônjem vseh cvetóv,
Ter navdúšeni slavíte
Dan najstávnejši Njegóv.
Dan, ki naša zemlja míla
Serčno ga z nebés prosíla.

Lujisa Pesjakova.

Cigani.

(Pripoveduje Ferdo V.)

Vem, da ga nij med vami, ki bi ne bil že kaj slišal o ónih čudnih ljudéh, ki se brez domovine in brez stalnega prebivališča klatijo po svetu, ljudi nadlegujejo, po hišah prosjácii, vedežujejo in večkrat tudi kradejo. Ti ljudje govoré kozarski jezik in so černe od solnca zagorele kože. Nihče jih nema rad, vse je merzí, vse se jih izogiblje. Ti jako nadležni ljudje se imenujejo cigani.

V prejšnjih éasih se je mnogo govorílo, da so ti čudni ljudje prišli iz Egipta, od koder so je pregnali, ali nam se vendar verjétníše zdí, da so jim bili prádedi Azijati. Najbolj čudno je to, da so si ti ljudje za toliko let, kar se po svetu klatijo, vendar svoje posebnosti ohranili. Cigani, kamor koli pridejo, pripoznajo óno vero, katera je v tistem kraji obíčna, a večína jih vendar nema nobene vere, ter so vsi v nekakej razuzdánosti in zapušcénosti odrasli. Jedó vse, kar je užítnega, nobena stvar jim ne preséda, nič se jim ne gnjusi. Kadar nemajo dosti navadnega mesa, jedó ježa, véverico, psa, mačko i. t. d. Ako se več teh ljudi skupaj po svetu klati, imenuje se taka družba ciganska četa, a tist človek, kateri vsem zapoveduje in katerega morajo vsi drugi slušati, zove se ciganski knez. Imamo dosti primérljejev, kako so cigani po vaséh, tergih, in mestih, po sejmi in cerkvenih shodih marsikaj na skrivnem sè soboj odnesli, kar je v njih tatínske roke dospélo. Zgodilo se je tudi že, da so celó kakega otroka ukradli, ga sè soboj odnesli in za svoje naméne vpotrebljevali. A s tem so si toliko škodovali, da jih dandanes v nobenej izobraženej deržavi ne terpé več.

Vse to vam sem zatégadelj povedal, da bodete naslednjo povest laže razumeli.